

РЕШЕНИЕ

№ 450

гр. Шумен, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Тодорова
като разгледа докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20223630102523 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, от ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД гр. София, чрез пълномощник юриск. Д., против М. Г. М. от гр. Шумен, в която са предявени, по реда на чл. 422 вр. 415 ГПК, в условията на първоначално, обективно, кумулативно съединение, положителни искове за признаване, като установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца – банкова финансова институция, съществува предсрочно изискуемо парично вземане, произтичащо от Договор за банков кредит № 076LD-R-001435/07.11.2012 г. с ответника - потребител, за което има образувано заповедно производство - ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен, като по реда на чл. 417 ГПК против длъжника има издадена Заповед за изпълнение на парично задължение, с правно основание, както следва: чл. 11 ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД и цена 1 515.88 евро - просрочено изискуема главница, ведно с искане за присъждане на законна лихва върху вземането, от датата на заявлението – 13.01.2023 г. до окончателно плащане; чл. 11 вр. чл. 240, ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД и цена 1 483.04 евро - просрочено изискуема договорна лихва върху главницата, за периода от 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г., включително; чл. 92 вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД и цена 612.20 евро - обезщетение в размер на законната лихва върху просрочени плащания, за периода от 03.07.2012 г. до 12.03.2020 г., включително начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит; чл. 92 вр. чл.

86, ал. 1 ЗЗД и цена 493.97 евро - обезщетение в размер на законната лихва върху просрочени плащания, за периода от 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г., включително начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит; чл. 86, ал. 1 ЗЗД и цена 1.26 евро – обезщетение за забава в размер на законната лихва, за периода от 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г., включително; чл. 12, ал. 1 вр. чл. 3, ал. 2 ЗПК, вр. чл. 286, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД и цена 20.45 евро - възнаграждение за извършени действия по връчване на Покана за предсрочна изискуемост, съгласно фактура № 0000024992/17.12.2021 г..

От ответната страна за предявени: насрещно възражение с правно основание чл. 22 ЗПК - за недействителност на договора между страните поради неспазване изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК; насрещно възражение с правно основание чл. 24 ЗПК за наличието на неравноправни клаузи в договор с потребител, както и насрещно възражение с правно основание чл. 111 ЗЗД за погасяване по давност на задълженията за просрочена договорна лихва и обезщетенията за забава на просрочените плащания претендирани за периода преди 09.01.2019 г..

Ищцовата страна обосновава исковата си претенция твърдейки, че между страните бил сключен Договор № 076LD-R-001435/07.11.2012 г., при ОУ на Банката, с който на ответника била предоставен кредит в размер на 1 560,00 евро за погасяване на съществуващи кредитни задължения, която сума длъжникът се задължил да погасява съгласно Погасителен план - Приложение № 1, неразделна част от договора.

Поради неплащане в срок на задълженията, на основание Раздел X, т. 10.1.2, буква „а“ от ОУ, банката обявила кредита за изцяло предсрочно изискуем считано от 10.01.2022 г., за което изпратила, чрез ЧСИ Ясен Бойчев рег. № 775, Покана за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, на постоянният/настоящ адрес, както и на адрес за кореспонденция - посочен от длъжника, с която го поканил в седемдневен срок от получаване да плати доброволно и в пълен размер просрочените си задължения, като в противен случай, ще счита кредита за изцяло и предсрочно изискуем. Ответникът не бил открит на адресите и поканата била връчена на 16.11.2021 г. по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК - чрез залепване на уведомление.

На 13.01.2022 г. ищецът подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение и Изпълнителен лист, въз основа на документ по чл. 417 ГПК, по

което било образувано ГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен и била издадена Заповед № 29/14.01.2022 г. за изпълнение на парично задължение и Изпълнителен лист от 14.01.2022 г..

Моли съдът да постанови решение, с което да бъде признато за установено, че ответника дължи на ищеца по договор за банков кредит от 07.11.2021 г. сумите, както следва: 1 515,88 евро – предсрочно изискуема главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.01.2022 г. до окончателното изплащане; 1 483,04 евро – просрочена договорна лихва, начислена за периода от 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г. включително; 612,20 евро - обезщетение за забава върху просрочени плащания, за периода от 03.07.2013 г. до 12.03.2020 г. включително, начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит; 493,97 евро - обезщетение за забава върху просрочени плащания, за периода от 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г. включително, начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит; 1,26 евро - просрочена законна лихва, начислена от датата на обявяване кредита за „Предсрочно изискуем“ - 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г. включително; 20,45 евро - разходи за уведомително писмо за предсрочна изискуемост, връчена чрез ЧСИ, по фактура № 0000024992/17.12.2021 г.. Претендира разноски по заповедното и исковото производства.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез назначения му особен представител, оспорва иска по основание и размер. Намира, че договорът не отговаря на изискването по чл. 10 ал. 1 ЗПК за писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи не са в еднакъв вид, формат и размер шрифт - но не по-малък от 12, поради което, съгласно чл. 22 ЗПК, е недействителен, при което потребителят връща само чистата стойност на кредита/усвоения, но непогасен размер на главницата/, но не дължи лихва или други разходи, на основание чл. 23 ЗПК. Прави възражение за наличието на неравноправни клаузи в потребителски договор. Прави възражение за погасителна тригодишна давност на задълженията за просрочена договорна лихва и обезщетение за забава на просрочените плащания претендирани за периода преди 09.01.2019 г.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител, поддържа предявените икове, а ответникът, чрез назначения особен представител - отговора.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа следното:

От приетия по делото Договор № 076LD-R001435/07.11.2012 г. /л. 11/ се установява, че след подадено на 07.11.2012 г. Искане /л. 9/ и лична карта /л. 23/, ищецът предоставил на ответника банков кредит в размер на 1 560 евро, при Общи условия на кредитора /л. 17/, със срок за усвояване до 23.11.2012 г. и краен срок за погасяване – 03.11.2022 г., съгласно Погасителен план /л. 14/, усвоен по разплащателна сметка с IBAN: BG16FINV915010I5691494 за погасяване на съществуващи задължения по Договор за кредитна карта с № 076CC-R-000294/14.08.2008 г., за което длъжникът се съгласил да плаща годишна лихва в размер на Базовия лихвен процент на Банката за евро, който към датата на сключване на договор бил в размер на 7.99%, увеличен с надбавка от 8.51 (осем точка петдесет и едно) пункта, при годишен процент на разходите от 19.00 (деветнадесет). При тези условия към датата на сключване на договора общата дължима сума възлизала на 3 259.58 евро.

От представено по делото и неоспорено от страните Извлечение от счетоводните книги на ТБ „ПИБ“ АД по смисъла на чл. 417, т. 2 ГПК /л. 32/ се установява, че на 12.11.2012 г. ответникът усвоил сумата 1 560 евро по банкова сметка открита на името на длъжника с IBAN BG16FINV 915010I5691494. Според банката кредитът е в просрочие считано от 03.07.2013 г., като не са платени 103 погасителни вноски – табл. 1. Задължението е в размер 4 126,80 евро, от които: 1 515,88 евро - просрочена главница; 1 483,04 евро - просрочена договорна лихва, начислена съгласно т. 4. от Договора за кредит за периода от 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г. включително; 612.20 евро - обезщетение за забава за просрочените плащания, начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит за периода от 03.07.2013 г. до 12.03.2020 г. включително; 493.97 евро – обезщетение за забава за просрочените плащания, начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит за периода от 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г. включително; 1.26 евро – просрочена законна лихва, начислена от датата на обявяване кредита за „Предсрочно изискуем“ за периода от 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г. включително; 220.45 евро - разходи за уведомително писмо-покана за предсрочна изискуемост, връчена чрез ЧСИ Ясен Бойчев, на база фактура № 0000024992/17.12.2021 г.

С Писмо изх. № 280-178/12.10.2021 г., чрез ЧСИ Ясен Бойчев, /л. 37/ до ответника е изпратена Покана/предизвестие за обявяване на предсрочна изискуемост на банковия кредит, в която е посочено, че към 07.10.2021 г. размерът на дълга възлиза на 4 006.71 евро, от които 3 691.37 – просрочени задължения, както следва: 1201.12 – главница и 2490.25 – лихви. Длъжникът е поканен в седмодневен срок от получаване да погаси всички задължения, като в противен случай кредиторът ще счита кредита за изцяло предсрочно изискуем. От Разписка /л. 38/ се установява, че длъжностното лице по връчване при ЧСИ Ясен Бойчев е посетило адреса на ответника: гр. Шумен, ул. Кольо Фичето № 10, вх. 2, ет. 7, ап. 52 на: 18.10.2021 г. в 9.40 ч.; 30.10.2021 г. в 16.15 ч. и 16.11.2021 г. в 11 ч.. Адресатът не е намерен. На 16.11.2021 г. на входната врата на апартамента е залепено уведомление. Съгласно Фактура № 0000024992/17.12.2021 г. /л. 39/ за извършените действия от ищеца в полза на ЧСИ Ясен Бойчев е платена сумата 40 лв.

От приобщеното ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен, се установява, че по реда на чл. 417 ГПК, въз основа на Заявление рег. № 513/13.01.2022 г., в полза на ищеца е издадена Заповед № 29/14.01.2022 г. за изпълнение на парично задължение и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., с които длъжникът е осъден да плати парични задължения произтичащи от Договор за банков кредит № 076LD-R-001435/07.11.2021 г., както следва: 1 515.88 евро – главница; 1 483.04 евро - просрочена договорна лихва за периода от 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г.; 612.20 евро - обезщетение за забава за просрочените плащания за периода от 03.07.2013 г. до 12.03.2020 г.; 493.97 евро - обезщетение за забава за просрочените плащания за периода от 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г.; 1.26 евро - просрочена законна лихва за периода от 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г.; 20.45 евро - разходи за връчване на писмо-покана за предсрочна изискуемост, както и законна лихва от 13.01.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и разноски в общ размер на 211.43 лв.

От приетото и неоспорено Заключение на допуснатата по делото ССЧЕ /л. 91/ се установява, че по отпуснатият на ответника от ищеца кредит в размер от 1560 евро е усвоен на 12.11.2012 г. по банкова разплащателна сметка с IBAN: BG16FINV91501015691494, открита на името на длъжника. за погасяване на съществуващи задължения по Договор за кредитна карта №

076CC-R-000294/14.08.2008 г. Към 13.01.2022 г. има дължими и неизвършени просрочени плащания в размер на 4 126,80 евро, от които: просрочена главница в размер на 1 515,88 евро; просрочена договорна лихва /съгласно т. 4 от Договора за кредит/ за периода 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г. в размер на 1 483,04 евро; обезщетение за забава за просрочените плащания /съгласно т. 10 от Договора за кредит/ за периода 03.07.2013 г. до 12.03.2020 г. в размер на 612,20 евро; обезщетение за забава за просрочените плащания /съгласно т. 10 от Договора за кредит/ за периода 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г. в размер на 493,97 евро; просрочена законна лихва за периода 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г. в размер на 1,26 евро, разходи за уведомително писмо-покана за предсрочна изискуемост, връчена чрез ЧСИ Ясен Бойчев, на база фактура № 0000024992/17.12.2021 г. в размер на 20,45 евро. Към датата на подаване на Заявлението по чл. 417 ГПК по счетоводни данни на банката размера на дължимата просрочена сума по договора е в размер на 4 126,80 евро, от които: просрочена главница в размер на 1 515,88 евро; просрочена договорна лихва /съгласно т. 4 от Договора за кредит/ за периода 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г. в размер на 1 483,04 евро; обезщетение за забава за просрочените плащания /съгласно т. 10 от Договора за кредит/ за периода 03.07.2013 г. до 12.03.2020 г. в размер на 612,20 евро; обезщетение за забава за просрочените плащания /съгласно т. 10 от Договора за кредит/ за периода 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г. в размер на 493,97 евро; просрочена законна лихва за периода 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г. в размер на 1,26 евро, разходи за уведомително писмо-покана за предсрочна изискуемост, връчена чрез ЧСИ Ясен Бойчев, на база фактура № 0000024992 / 17.12.2021 г. в размер на 20,45 евро. Кредитът не се обслужва редовно от 03.07.2013 г. По кредита са просрочени 103 /сто и три/ погасителни вноски. В системата на кредитора кредитът е обявен за изцяло и предсрочно изискуем на 10.01.2022 г., като е отбелязано, че изискуемостта е считано от 03.07.2013 г.. За погасяване на задълженията по предоставения кредит, длъжникът е направил плащания общо на 192.55 евро, от които за погасяване на главницата - 44.12 евро и за погасяване на договорената лихва 148.43 евро. Размерът на непогасената главница към датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем /10.01.2022г./ е 1 515,88 евро. Размерът на договорната лихва за периода 09.01.2019 г. до 09.01.2022 г. е в размер на 320,47 евро. Размерът на дължимото обезщетение за забава на просрочени плащания за периода

09.01.2019 г. до 09.01.2022 г. е в размер на 744,04 евро.

От приетото Заключение на допуснатата по делото СТЕ /л. 99/ се установява, че в Договора за банков кредит, Погасителен план към договор за кредит и Общи условия на „ПИБ“ АД са използвани различни шрифтове – тези документи са формирани различно по отношение на стил, което ги определя като документи съдържащи шрифт с различен формат, като: шрифтът използван в Договор за банков кредит е свободно достъпен в интернет с наименование Times New Roman, размер 12; шрифтът използван в Погасителен план е свободно достъпен в интернет с наименование Arial, размер 10, а шрифтът използван в Общи условия е сводно достъпен в интернет с наименование Arial, размер 8.5, кондензирант тракинг 0.4 pt.

От ответника не са ангажирани доказателства за плащания по дълга след подаване на Заявлението по чл. 417 ГПК, както и за цялостно погасяване, като и не са направени и твърдения в тази смисъл.

Представени са и други неотнормирани към правния спор писмени доказателства.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, като съобрази доводите на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът намира за установено от правна страна следното:

От писмените доказателства еднозначно се установява, че по инициатива на ищеца /Заявление рег. № 513/13.01.2022 г./, по реда на чл. 417 ГПК, е образувано заповедно производство - ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен; че в негова полза е издадена Заповед № 29/14.01.2022 г. за изпълнение на парично задължение и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., с които длъжникът е осъден да плати парични задължения произтичащи от Договор за банков кредит № 076LD-R-001435/07.11.2021 г., както следва: 1 515.88 евро – главница; 1 483.04 евро - просрочена договорна лихва за периода от 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г.; 612.20 евро - обезщетение за забава за просрочените плащания за периода от 03.07.2013 г. до 12.03.2020 г.; 493.97 евро - обезщетение за забава за просрочените плащания за периода от 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г.; 1.26 евро - просрочена законна лихва за периода от 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г.; 20.45 евро - разходи за писмено-покана за предсрочна изискуемост, както и законна лихва от 13.01.2022 г. до

окончателното изплащане на вземането, както и разноски в общ размер на 211.43 лв. Съдът констатира, че по издадената Заповед № 29/14.01.2022 г. за изпълнение на парично задължение, на 29.08.2022 г. по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК е връчена Покана за доброволно изпълнение издадена по образувано ИД № 20227750400082, по писа на ЧСИ Ясен Бойчев, поради което на заявителя е дадена възможност да подаде иск по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК, който е предявен в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Въз основа на така установеното съдът намира исковите претенции, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 вр. 415, ал. 1 ГПК, за допустими, поради което подлежат на разглеждане по същество.

Ищецът се позовава на предсрочна изискуемост, с твърдение, че е обявена преди крайния срок за погасяване на дълга, който е 03.11.2022 г. - съгласно Погасителен план към Договор № 076LD-R001435/07.11.2012 г., която подлежи на изследване за валидност, предвид че поражда последици свързани, както с дължимостта на остатъците от главницата и договорената възнаградителна лихва, така и с дължимостта на договорена санкционна лихва и мораторни лихви, тъй като при настъпване на предсрочна изискуемост, ако страните са уговорили заемът да се връща на вноски, както е в настоящия случай, действието на Погасителния план занапред отпада.

Съгласно ТР № 4/2014 г., ТД № 4/2013 г., т. 18 ОСГТК на ВКС, предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: 1/обективният факт на неплащането и 2/упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Както бе посочено от Заключението по допусната по делото ССЧЕ, както и от Извлечение от счетоводните книги на ТБ „ПИБ“ АД, се установява, че обективният факт на неплащането на вноските по кредита е настъпил още на 03.07.2013 г.. Съгласно т. 10.3 от ОУ на кредитора ползваният кредит става незабавно изцяло и предсрочно изискуем и Банката има право да предприема действия за принудително събиране на вземанията си, в т. ч. и по съдебен ред, без да уведомява Кредитополучателя и без да дава допълнителен срок за изпълнение, във всички случаи, когато е налице забава в плащането на което и да е изискуемо задължение на Кредитополучателя към Банката за срок, по-дълъг от 150 (сто и петдесет) календарни дни, считано от датата, на която това задължение е станало изискуемо съгласно Договора и

настоящите ОУ, и независимо от извършените от Кредитополучателя плащания по дълга в рамките на този срок. Следователно след 01.12.2013 г. т. е. 150 (сто и петдесет) календарни дни след 03.07.2013 г., се е породило правото на банката да се позове на предсрочната изискуемост на вземането уговорена между страните. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. От доказателствата по делото се установява, че ищецът е упражнил правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем на 12.10.2021 г. - чрез отправяне на Покана/предизвестие изх. № 280-178/12.10.2021 г., чрез ЧСИ Ясен Бойчев, с което длъжникът е поканен в седмодневен срок от получаване да погаси всички задължения, като в противен случай кредиторът ще счита кредита за изцяло предсрочно изискуем. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. В практиката на ВКС (Р. № 283/6.04.2010 г., ГД № 507/2009 г., III т. о.; Р. № 35/7.05.2012 г., ГД № 1877/2010 г., IV т. о.; Р. № 229/03.04.2014 г., ТД 956/2012 г., II т. о.) последователно се поддържа становището, че за да е надлежно връчването, не е необходимо то да е извършено лично на получателя. Редовно е и всяко друго връчване, което е допустимо съобразно общите правила, уредени в чл. чл. 42 и чл. 44 ГПК. Според практиката на ВКС /Р. № 180/23.11.2016 г., ТД № 2400/2015 г., I т. о. и Р. № 148/02.12.2016 г., ТД № 2072/2015 г., I т. о./, законът не поставя специални изисквания за способа, по който следва да бъде връчено уведомлението съдържащо волеизявлението на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем. Начинът на удостоверяване връчването на изявление, с което кредитът се обявява за предсрочно изискуем, е поставен в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване. В този смисъл редовността на връчването се преценява според така избрания способ на връчване. При липса на уговорка в договора относно връчването на кореспонденция, както е в процесния случай, връчен редовно от външна страна и съответно достигнал до длъжника е документ, който му е предаден лично или на негов пълномощник срещу подпис или по възлагане от нотариус (чл. 50 ЗННД) или от ЧСИ (чл. 43 ЗЧСИ). В процесния случай

кредиторът е избрал връчване по възлагане от ЧСИ (чл. 43 ЗЧСИ), като в съобщението прието по делото връчителят е посочил, че след три посещения на адреса не е открил длъжника. Констатациите на връчителя не са оспорени от ответника. На 16.11.2021 г. на входната врата на апартамента е залепено уведомление по смисъла на чл. 47 ГПК. При връчване по възлагане в посочените случаи се прилагат правилата на чл. 37-58 ГПК, като отказът за получаване по чл. 44 ГПК или отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостоверяват от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени. В този смисъл е Р. № 148/2.12.2016 г., ТД № 2072/2015 г., хип. 1, I т. о. на ВКС. Установеното налага извода, че банката е положила необходимата грижа да сведе до знанието на длъжника обявлението за предсрочната изискуемост на кредита, така както изисква и Решение по дело С-327/10 от 17.11.2011 г. на СЕС, според което, при прилагане нормите на процесуалното право, националният съд трябва да изследва дали са предприети всички действия за откриване на длъжника, изисквани от принципите на дължимата грижа и добросъвестността, което изисква съдът разглеждащ иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, да направи преценка на положените усилия по откриване на длъжника в зависимост от обстоятелствата при всеки конкретен случай. В този смисъл е Р. № 40/17.06.2015 г., ТД № 601/2014 г., I т. о. на ВКС. Допълнителен аргумент в подкрепа на изложеното е и уговореното с клаузата на т. 18.1 от Общите условия, според която кореспонденцията между страните се води на български език (освен ако не е уговорено друго) в писмена форма на адресите на Банката и Кредитополучателя, посочени в Договора, който за длъжника е гр. Шумен, *** – раздел V, т. 14 от договора. При промяна Кредитополучателят е длъжен да уведоми Банката незабавно. В противен случай всички уведомления, покани и съобщения, изпратени от Банката на стария адрес, се считат за връчени. В Р. № 148/02.12.2016 г., ТД № 2072/2015 г., I т. о. на ВКС, е прието, че в производството по установителния иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК, преценката за редовността на връчването се извършва от съда при тълкуване на договорните клаузи. Предвид последиците, които законодателят свързва с обявяване на предсрочна изискуемост на вземането по договор за банков кредит, презумпцията за недобросъвестно неизпълнение на задълженията на длъжника (укриване или отказ да получава съобщения) следва да може да се изведе от договора между длъжника и кредитора. Допустимо е в договора

страните да са предвидили, че изявлението на едната от страните ще се счита за достигнало до другата страна без фактически същото да е получено. Такава клауза, която фингира недоставено или само изпратено съобщение като получено, би била в съответствие с принципите на добросъвестно упражняване на правата на кредитора, ако ясно разписва определени предпоставки и/или фактически констатации, при наличието на които ще се счита, че е положена дължимата грижа, както и ако според договора опитът за предаване на съобщението (на адрес или на адресат) се приравнява на фактическото му получаване. В хипотезите на уговорен между страните начин за размяна на кореспонденция, положените от кредитора усилия по откриване на длъжника за връчване на документ, съдържащ волеизявлението за обявяване на предсрочната изискуемост на вземането, ще подлежат на преценка при оспорване на фактите и обстоятелствата, посочени в договора, които са от значение за редовното уведомяване на длъжника за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането по кредита и съответно за момента на нейното настъпване. В процесния случай длъжникът не е ангажирал доказателства, от които да се установява, че е променил адреса си или за уведомяване на банката за нов адрес, поради което следва да понесе последиците от неизпълнение на договорното си задължение и да се счита уведомлен редовно за предсрочната изискуемост. Предвид изложеното съдът приема, че предсрочната изискуемост е била валидно обявена на длъжника на 23.11.2021 г. - с изтичане на седмодневния срок от залепване на уведомление по чл. 47 ГПК на входната врата на апартамента - 16.11.2021 г., т. е. преди подаване на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 13.01.2022 г.. Изменението на договора, поради неизправност на заемателя, има за последица загуба на преимуществото на срока за длъжника при погасяване на задължението - чл. 70, ал. 1 ЗЗД. Последицата от валидното обявената предсрочна изискуемост на кредита, е че от момент на уведомяването на длъжника целият или неплатеният остатък по кредита става изискуем, тъй като договорът се преобразува от срочен в безсрочен.

Основателността на иска за непогасена, просрочено изискуема главница, с правно основание чл. 11 ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД и цена 1 515.88 евро, е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: че страните са се намирали във валидни, облигационни правоотношения; че действително е предал

договорената по кредита сума както и че срокът за изпълнение на насрещната страна е изтекъл.

От приетите по делото Договор № 076LD-R-001435/07.11.2012 г., при ОУ на Банката, както и от Заключението по допуснатата по делото ССчЕ, се установи, че на 07.11.2012 г. ищецът /банкова финансова институция/ и ответникът са постигнали съглашение, по силата на което банката се е задължила да предостави на ответника паричен заем, в размер на 1 560,00 евро за погасяване на съществуващи кредитни задължения по Договор за кредитна карта № 076СС-R-000294/14.08.2008 г., усвоен на 12.11.2012 г. по банкова разплащателна сметка с IBAN: BG16FINV91501015691494, открита на името на длъжника, при насрещното задължение сумата да бъде върната в сроковете и по начина, договорени в Погасителен план - Приложение № 1, неразделна част от договора и Общите условия на ищеца.

Насрещното възражение, предявено в срока по чл. 131 ГПК, с правно основание чл. 22 ЗПК, за недействителност на договора между страните обосновано с твърдението, че не всички елементи са в еднакъв вид, формат и размер шрифт, не по-малък от 12, при което, на основание чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи, е неоснователно. Действително съгласно Заключението на допуснатата по делото СТЕ, приетите по делото Договор за банков кредит, Погасителен план и Общи условия, са документи съдържащи шрифт с различен формат, като шрифтът използван в Погасителния план е размер 10, а шрифтът използван в Общите условия е размер 8.5, но облигационната връзка между страните е от момента на сключване на договора /07.11.2012 г./, който е преди влизане в сила изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК, с изменение на разпоредбата – ДВ, бр. 35 от 2014 г. в сила от 23.07.2014 г. В този смисъл Договорът между страните отговаря на формалните изисквания въведени със ЗПК.

От Заключението на ССчЕ се установява, че за погасяване задълженията по предоставения кредит, длъжникът е направил плащания общо на 192.55 евро, от които за погасяване на главницата - 44.12 евро, като считано от 03.07.2013 г. по кредита са просрочени 103 /сто и три/ погасителни вноски. При наличието на тези доказателства размерът на непогасената главница към датата на обявяване кредита за предсрочно изискуем

/23.11.2021 г./ е 1 515,88 евро, поради което настоящият състав на ШРС намира искът за главница доказан по основание и размер.

Основателността на иска за непогасена договорна лихва върху главницата за периода от 03.07.2013 г. до 09.01.2022 г., включително, с правно основание чл. 11 вр. чл. 240, ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД и цена 1 483.04 евро, е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: основанието, от което произтича вземането за възнаградителна лихва /наличие на валиден договор /клауза от договор/ за възнаградителна лихва/; настъпването на предпоставките за плащане на възнаградителна лихва; размера на претенцията за възнаградителна лихва.

По своята правна същност договорената по кредит лихва представлява цената или възнаграждението, което заемателят е длъжен да плати на кредитора за ползването на предоставените му парични средства. Това е цената на капитала, който се отчуждава за временно ползване. Максималният размер на договорената лихва е ограничен от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД, съгласно която страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота, използва се недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг и пр.. Въпреки че не е налице действащо нормативно ограничение при договаряне размер на възнаградителна лихва, то съгласно наложилата се съдебна практика, която настоящият състав на ШРС споделя /Р. № 906/30.12.2004 г., ГД №1106/2003 г., II г. о.; Р. № 378/18.05.2006 г., ГД № 315/2005 г., II г. о.; Р. № 1270/09.01.2009 г., ГД № 5093/2007 г., II г. о.; Опр. № 901/10.07.2015 г., ГД №6295/2014 г., IV г. о./, ако договорената лихва надвишава трикратно размера на законната лихва, то е налице неравноправие, тъй като в този случай предвиденият размер, съществено превишава нейната обезщетителна функция по предоставеното ползване на заемната сума. Действително, съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с ПМС, но ГПР не е еквивалентен на лихвения процент, тъй като в него освен лихви се включват и редица други разходи /§1, т. 1 ДР на ЗПК/. В процесния случай, с клаузата на раздел II, т. 4 и т. 5 от Договор № 076LD-R001435/07.11.2012 г. длъжникът се е съгласил да плаща

годишна лихва в размер на Базовия лихвен процент на Банката за евро, който към датата на сключване на договор бил в размер на 7.99%, увеличен с надбавка от 8.51 (осем точка петдесет и едно) пункта или общо 15.50 %, при годишен процент на разходите от 19.00 %.. Отраженият в договора ГЛП от 15.50 %, не надвишава трикратния размер на законната лихва към момента на сключване на договора. Това е така тъй като в съответствие с препращащата разпоредбата на чл. 86, ал. 2 ЗЗД, размерът на законната лихва е определен с ПМС № 100/29.05.2012 г. / Обн., ДВ, бр. 42 от 5 юни 2012 г.,отм., ДВ, бр. 106 от 23 Декември 2014 г./, съгласно което, годишният размер по просрочени парични задължения се равнява на основния лихвен процент на БНБ, плюс 10 процентни пункта. Доколкото основния лихвен процент на БНБ към момента на сключване на договора е 0.04, то годишният размер на законната лихва се явява 10.04 % или трикратният – 30.12 %. В този смисъл с ГЛП от 15.50 %, не е накърнен принципът за еквивалентност на насрещните престации, в хипотезата на нарушение на добрите нрави.

Следователно искът за договорна лихва върху главницата е доказан по основание, поради което следва да бъде разгледано насрещното възражение за погасяване на вземането по давност, направено с отговора на исковата молба, по което в тежест на ищеца бе да установи настъпването на обстоятелства, довели до спиране или прекъсване на предвидената в закона погасителна давност, а в тежест на ответника - да проведе насрещно доказване по същите обстоятелства.

По общо правило погасителната давност е период от време, през който, ако носителят на едно субективно право не потърси неговото принудително осъществяване, правно задълженото лице може с възражение, направено пред орган за правна защита /съд, арбитраж, съдебен изпълнител, данъчна администрация/, да погаси правото на иск или правото на принудително изпълнение на оправомощеното лице. В този смисъл погасителната давност представлява определен от закона период от време, след изтичането, на който за длъжника възниква възможността да може да откаже изпълнение на едно непогасено по друг начин вземане на кредитора. С други думи погасителната давност може да се определи, като бездействие на носителя на едно гражданско право да го упражни или да поиска принудителното му изпълнение, през определен от закона срок, което води до погасяване на

искането за принудително осъществяване. Погасителната давност означава загуба на едно право. Всъщност не се погасява самото субективно право, а се погасява правото да се търси защита на субективно право. Погасява се само правото на иск или правото на принудително изпълнение. В този смисъл погасителната давност е юридически факт, който включва два елемента - изтичане на определен от закона срок, през който е налице бездействие на носителя на едно съществуващо (непогасено) изискуемо субективно право и волеизявление на правно задълженото лице, с което то се позовава на изтеклия в негова полза срок. Волеизявлението на длъжника е едностранна сделка, с която се упражнява едно потестативно право. По принцип това право може да се осъществи само като възражение срещу предявен от носителя на субективното право (кредитора) иск или предприети от кредитора чрез правозащитен орган действия на принудително изпълнение (привеждане в изпълнение на ИЛ). Продължителността на срока се определя с правна норма, освен ако с правна норма се допуска удължаването или скъсяването на срока (пример чл. 197 ЗЗД). Основната правната уредба на погасителната давност се съдържа в чл. 110-120 ЗЗД. Тази уредба има правно значение на *lex generalis*. По отношение на вземането за главница по Договор за банков кредит е приложима общата 5 - годишна давност по чл. 110 ЗЗД /Р. № 261/12.07.2011 г., ГД № 795/2010 г., IV г. о.; Р. № 28/5.04.2012 г., ГД № 523/2011 г., III г. о.; Р. № 38/26.03.2019 г., ТД № 1157/2018 г., II т. о. и др./, докато съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с кратката 3 - годишна давност. Давностният срок започва да тече от момента, в който възниква правото на иск или правото на принудително изпълнение. Моментът за начало на давностните срокове за правото на иск се определя според вида на субективните права. При облигационните права давността започва да тече от деня, в който станат изискуеми.

Относно началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена и респективно, настъпила предсрочна изискуемост, настоящият състав на ШРС споделя становището обективизирано в Р. № 50173/13.10.2022 г., ГД № 4674/2021 г., 3 г. о. на ВКС, в което е прието, че това е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, респ. датата на предсрочната изискуемост. В процесния случай, както бе установено от доказателствата по делото /Извлечение от

счетоводните книги на ТБ „ПИБ“ АД и Заключение на ССЧЕ/, кредитът е в просрочие считано от 03.07.2013 г., като съгласно клауза на т. 10.3 от Общите условия задължението е станало изискуемо след 150 (сто и петдесет) календарни дни – 01.12.2013 г., като предсрочната изискуемост е била валидно обявена на длъжника на 23.11.2021 г.. След като началната дата на изискуемостта е датата на предсрочната изискуемост, която в случая е 23.11.2021 г., а Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 13.01.2022 г., следва, че вземането за възнаградителна лихва не е погасено преди изтичане на тригодишния давностен срок. В този смисъл насрещно възражение с правно основание чл. 111 ЗЗД за погасяване по давност на задълженията за просрочена договорна лихва и обезщетенията за забава на просрочените плащания претендирани за периода преди 09.01.2019 г., е неоснователно.

Относно размера на претенцията за възнаградителна лихва. В хипотезата на валидно настъпила предсрочна изискуемост на договора за банков кредит, с волеизявлението си кредиторът иска изпълнение веднага на основното задължение по договора /връщане на заетата парична сума/ и поставя длъжника в забава. Уредбата на предсрочната изискуемост по договора за банков кредит в чл. 432, ал. 1 ТЗ е изрична относно размера на вземането на кредитора – „предсрочно връщане на сумата по кредита” и изключва за срока на договора плащането на възнаграждение в размер на уговорени лихви. Разграничение между предоставената сума по кредита и дължимите суми при предсрочна изискуемост на вземането е направено и в нормите на чл. 60, ал. 2 ЗКИ /изм. ДВ 59/2016 г./ и чл. 46, ал. 3 ЗКНИП /ДВ 59/2016 г./. Следователно при валидно настъпила предсрочна изискуемост на Договора за банков кредит преди датата на исковата молба упражненият избор от кредитора да иска изпълнението преди първоначално определения срок, поради съществуващия за него риск, преустановява добросъвестното ползване на паричната сума от длъжника, поради което за периода след настъпване на предсрочната изискуемост, уговореното възнаграждение не се дължи. В този смисъл иск за възнаградителна лихва, за периода от датата на предсрочна изискуемост, настъпила преди получаване на исковата от ответника, до датата на последната погасителна вноска, е неоснователен. Ако за периода от получаване на главницата до момента на валидно настъпила предсрочна изискуемост, длъжникът е платил част от възнаградителната

лихва, тези суми следва да се приспадат от общия размер договорена лихва. Доколкото липсва заключение на вещото лице по въпроса относно размера на претенцията за възнаградителна лихва за периода от 03.07.2013 г. до 23.11.2021 г., съдът на основание чл. 162 ГПК, съобразно Погасителния план, определи размер на възнаградителната лихва от 1 459.88 евро. Предвид изложеното, заявената претенция се явява основателна за сумата 1 459.88 евро, като за разликата до пълно предявения размер от 1 483.04 евро, следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Основателността на иска с правно основание чл. 92 вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД и цена 612.20 евро - обезщетение в размер на законната лихва върху просрочени плащания, за периода от 03.07.2012 г. до 12.03.2020 г., включително начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит; е предпоставено от установяване от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, освен че ответникът е изпаднал в забава и че претендираното обезщетение е в сочените размери, така и че основанието на вземането произтича от валиден договор /валидна клауза от договор/.

Съгласно клаузата на т. 10, изр. 1 от Договор № 076LD-R-001435/07.11.2012 г., плащания, дължими, но неизвършени в срок поради недостиг на авоар по разплащателната сметка на кредитополучателя в банката, се отнасят в просрочие и олихвяват с договорения в раздел II, т. 4 лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ датата на падежа на съответната вноска, независимо от това дали падежът е в неработен ден. Обезщетението което се претендира - законна лихва върху елементи от претендирано главно парично вземане, за период от забава до подаване на заявление по чл. 410 и сл. ГПК, по своята същност е неустойка. Така предявена тази исковата претенция е неустойка, която е с компенсаторен характер. По общо правило „Компенсаторна“ е неустойка, която може да се претендира вместо изпълнение. В този смисъл, когато договорената неустойка е компенсаторна, в единовластна преценка на кредитора е да иска или реално изпълнение в хипотезата на чл. 79, ал. 1 ЗЗД, заедно с обезщетение за вредите по общия ред, или уговорената за неизпълнението на длъжника компенсаторна неустойка. В този смисъл е Р. № 123/17.11.2010 г., ТД № 698/09 г., т. 2, II т. о.. Доколкото в процесния случай ищецът претендира икове за реално изпълнение за главница и възнаградителна лихва, следва че няма право на компенсаторна неустойка,

тъй като компенсаторната неустойка служи като основа и при частичното неизпълнение, поради което следва, че искът с правно основание чл. 92 вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД и цена 612.20 евро следва да бъде отхвърлен изцяло, като неоснователен.

Основателността на иска с правно основание чл. 92 вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД и цена 493.97 евро - обезщетение в размер на законната лихва върху просрочени плащания, за периода от 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г., включително, начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит; е предпоставено от установяване от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, освен че ответникът е изпаднал в забава и че претендираното обезщетение е в сочените размери, така и че основаниято на вземането произтича от валиден договор /валидна клауза от договор/.

Обезщетението което се претендира също е компенсаторна неустойка, за следващ период: от 14.05.2020 г. до 09.01.2022 г.. Предвид установеното, че предсрочната изискуемост е била валидно обявена на длъжника на 23.11.2021 г., следва, че ищецът няма право на обезщетение в размер на законната лихва върху просрочените плащания, за периода от 14.05.2020 г. до 23.11.2021 г., поради което следва, че искът с правно основание чл. 92 вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД и цена 612.20 евро е частично основателен за периода 24.11.2021 г. до 09.01.2022 г. в размер на **31.20** (тридесет и едно евро и двадесет евроцента) евро, като следва да бъде отхвърлен до пълно предявения размер от 493.97 евро, за периода от 14.05.2020 г. до 23.11.2021 г. като неоснователен.

Основателността на обуславящите искиви претенция за главница, предпоставя основателност и на обусловената претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД цена 1.26 евро - обезщетение в размер на законната лихва върху главницата, за периода от 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г., включително.

Основателността на претенцията по чл. 12, ал. 1 вр. чл. 3, ал. 2 ЗПК, вр. чл. 286, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД и цена 20.45 евро - възнаграждение за извършени действия по връчване на Покана за предсрочна изискуемост, съгласно фактура № 0000024992/17.12.2021 г., е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: основаниято, от което произтича вземането за разноски /наличие на валиден договор /клауза от договор/ за разноски/; размера на претенцията;

настъпването на предпоставките за плащане на разноски.

Доколкото ищецът не посочва конкретна договорна клауза, въз основа на която претендира процесната сума, а такава съдът не установява нито в процесния Договор, нито в Общите условия на кредитора, следва, че само на това основание искът е неоснователен.

Относно разноските.

Ищецът претендира разноски в общ размер 1831.75 лв., от които: 211.43 лева в заповедното производство /50 лева - юрисконсултско възнаграждение и 161.43 лв. - държавна такса/ и 1620.32 лева в исковото производство /161.43 лв. - държавна такса; 1107.13 лв. - възнаграждение за особен представител на ответника, 250 лв. – депозит за вещо лице, както и 150 лв. - юрисконсултско възнаграждение/. При този изход на спора, предвид частичната основателност на исковете, в тежест на ответника следва да бъде възложена сумата 1344.33 лв., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Ответникът следва да бъде осъден да плати в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на ШРС с IBAN BG20 BUIN 7014 3130 2030 14 при ТБ „Алианц България“ АД – Шумен, сумата 157.79 лева платено от бюджета на съда възнаграждение на вещо лице, съобразно уважената част, на основание чл. 77 ГПК. Ищецът следва да бъде осъден да плати в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на ШРС с IBAN BG20 BUIN 7014 3130 2030 14 при ТБ „Алианц България“ АД – Шумен, сумата 57.21 лева платено от бюджета на съда възнаграждение на вещо лице, съобразно отхвърлената част на основание чл. 77 ГПК.

Мотивиран от горното, Шуменския районен съд

РЕШИ:

Признава за установено по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, в отношенията между страните, че в полза на ТБ “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, чрез пълномощника юриск. Д. И. Д., съществува вземане по Договор за банков кредит № 076LD-R-001435/07.11.2021 г., от ответника М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, в размер на 1 515.88 (хиляда петстотин и петнадесет евро и осемдесет и осем евроцента) евро -

просрочено изискуема главница, за което вземане по реда на чл. 417 ГПК е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 29/14.01.2022 г. и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., по ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен, платима по банкова сметка: IBAN: № BG90FINV915010PAL0ANFL, BIC FINVBGSF „Първа Инвестиционна Банка“ АД, ведно със законната лихва върху вземането, считано от датата на подаване на заявлението 13.01.2023 г. до окончателно плащане, на основание чл. 11 ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД.

Признава за установено по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, в отношенията между страните, че в полза на ТБ “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, чрез пълномощника юриск. Д. И. Д., съществува вземане по Договор за банков кредит № 076LD-R-001435/07.11.2021 г., от ответника М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, в размер на 1 459.88 (хиляда четиристотин петдесет и девет евро и осемдесет и осем евроцента) евро - просрочено изискуема договорна лихва върху главницата, за периода от 03.07.2013 г. до 23.11.2021 г., включително, за което вземане по реда на чл. 417 ГПК е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 29/14.01.2022 г. и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., по ЧГД № 76/2022 г., по описа на ШРС, платима по банкова сметка: IBAN: № BG90FINV915010PAL0ANFL, BIC FINVBGSF „Първа Инвестиционна Банка“ АД, на основание чл. 11 вр. чл. 240, ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД, като за разликата до пълния предявен в размер на 1 483.04 евро за периода от 09.01.2022 г. до 03.07.2013 г. отхвърля като неоснователен.

Отхвърля предявеният, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, от ТБ “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, чрез пълномощника юриск. Д. И. Д., срещу М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, иск с правно основание чл. 92 вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване като установено между страните, че по Договор за банков кредит №076LD-R-001435/07.11.2021 г., ответникът дължи на ищеца, сумата 612.20 (шестстотин и дванадесет евро и двадесет евроцента) евро – обезщетение в размер на законната лихва върху просрочени плащания, за периода от 03.07.2012 г. до 12.03.2020 г., включително начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит, за което вземане по реда на чл. 417 ГПК е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение №

29/14.01.2022 г. и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., по ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен, като неоснователен.

Признава за установено по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, в отношенията между страните, че в полза на ТБ “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, чрез пълномощника юриск. Д. И. Д., съществува вземане по Договор за банков кредит № 076LD-R-001435/07.11.2021 г., от ответника М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, в размер на 31.20 (тридесет и едно евро и двадесет евроцента) евро – обезщетение в размер на законната лихва върху просрочени плащания, за периода от 23.11.2021 г. до 09.01.2022 г., включително, начислено съгласно т. 10 от Договора за кредит, за което вземане по реда на чл. 417 ГПК е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 29/14.01.2022 г. и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., по ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен, платима по банкова сметка: IBAN: № BG90FINV915010PAL0ANFL, BIC FINVBGSF „Първа Инвестиционна Банка“ АД, на основание чл. 92 вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, като за разликата до пълния предявен размер от 493.97 евро, за периода от 14.05.2020 г. до 22.11.2021 г., отхвърля като неоснователен.

Признава за установено по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, в отношенията между страните, че в полза на ТБ “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, чрез пълномощника юриск. Д. И. Д., съществува вземане от ответника М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, в размер на 1.26 (едно евро и двадесет и шест евроцента) евро – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата по Договор за банков кредит №076LD-R-001435/07.11.2021 г., за периода от 10.01.2022 г. до 12.01.2022 г., включително, за което вземане по реда на чл. 417 ГПК е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 29/14.01.2022 г. и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., по ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен, платима по банкова сметка: IBAN: № BG90FINV915010PAL0ANFL, BIC FINVBGSF „ПИБ“ АД, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Отхвърля предявеният, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, от ТБ “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, чрез пълномощника юриск. Д. И. Д., срещу

М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, иск с правно основание чл. 12, ал. 1 вр. чл. 3, ал. 2 ЗПК, вр. чл. 286, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 ЗЗД, за признаване като установено между страните, че ответникът дължи на ищеца, сумата 20.45 (двадесет евро и четиридесет и пет евроцента) евро - възнаграждение за извършени действия по връчване на Покана за предсрочна изискуемост на вземането по Договор за банков кредит №076LD-R-001435/07.11.2021 г., съгласно фактура № 0000024992/17.12.2021 г., за което по реда на чл. 417 ГПК е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 29/14.01.2022 г. и Изпълнителен лист № 34/14.01.2022 г., по ЧГД № 76/2022 г., по описа на РС Шумен, като неоснователен.

Осъжда М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, да плати на “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: *** и седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, чрез пълномощника юриск. Д. И. Д., сумата 1 344.33 (хиляда триста четиридесет и четири лева и тридесет и три стотинки) лева, разноски в настоящото производство, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Осъжда М. Г. М., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, да плати в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на РС Шумен, с IBAN BG20 BUIN 7014 3130 2030 14, при ТБ „Алианц България“ АД – Шумен, сумата 157.79 (сто петдесет и седем лева и седемдесет и девет стотинки), представляваща платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по приета съдебно-техническа експертиза, и 5.00 лева такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Осъжда “Първа инвестиционна банка” АД, с ЕИК: *** и седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Драган Цанков № 37, да плати в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на РС Шумен, с IBAN BG20 BUIN 7014 3130 2030 14, при ТБ „Алианц България“ АД – Шумен, сумата 57.21 (сто петдесет и седем лева и двадесет и една стотинки), представляваща платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по приета съдебно-техническа експертиза, и 5.00 лева такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Шуменски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на страните, основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

След влизане в сила на решението, приложеното ЧГД № № 76/2022 г., по описа на РС-Шумен, да се върне в състава, ведно с препис от настоящото решение.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____